

Hồi 200

Mỹ lệ minh hữu

Sóc Thiên Đại mặt lộ vẻ đắc ý đem hộp gỗ đựng dã sâm vương giao cho An Ngọc Tình, trân trọng thốt: “Cây dã sâm vương này vốn là vật ta mang đến Trung nguyên làm vật dụng cho mình, chỉ vì đang túng, không thể không cầm đi bán gấp. Thử thử biết cách dùng chứ?”.

An Ngọc Tình gật đầu biểu thị mình biết, cất dã sâm vương vào bọc đeo trên lưng.

Lưu Dụ và Tống Bi Phong bần thần nhìn Sóc Thiên Đại gói ghém quây hàng, nhất thời hoàn toàn không nghĩ tới biện pháp ứng phó An Ngọc Tình.

Sự hiện thân thành linh của nàng đã chứng minh Nhậm Thanh Thị không nói láo, An Ngọc Tình quả đã bằng vào cảm ứng truy thẳng đến Biên Hoang Tập. Tâm bội lúc này vẫn ép sát ngực Lưu Dụ, cho dù gã có muốn giải thích cũng không còn cách biện bạch.

Sóc Thiên Đại thu vén xong, thấy Lưu Dụ vẫn đứng nhìn mình giống như một tên khờ, chợt cười “hắc” một tiếng, sau đó quay đầu chìm mình trong đám đông.

An Ngọc Tình nghiêng đầu nhìn hai người, bình tĩnh thốt: “Ta có mấy câu muốn hỏi Lưu huynh, không biết Lưu huynh có rảnh không?”.

Tống Bi Phong thức thốt: “Ta về Đông môn trước”.

Lưu Dụ đương nhiên biết Tống Bi Phong sẽ “bảo vệ ngầm”, gật đầu biểu thị đã hiểu.

Sau khi Tống Bi Phong bỏ đi, An Ngọc Tình nói: “Chỗ này quá náo nhiệt! Bọn ta tìm một nơi thanh tịnh nói chuyện được chứ?”.

Lưu Dụ không biết nói gì, cứ như phạm nhân chờ bị phán tội theo nàng đi.

oOo

“A!”.

Tù xa dẫn đầu đằng trước truyền lại một tiếng rú thảm, giữa đường dài vắng lặng làm cho người nghe phải kinh hồn táng đảm, đám tù binh cùng ngồi chung với Yến Phi cuối cùng đã cảm thấy được có chuyện bất thường xảy ra, chia nhau ép sát lồng, muốn nhìn xem tình huống đằng trước.

Nếu muốn dời đến cửa lồng, lúc này là cơ hội tốt nhất.

Yến Phi bình tĩnh trở lại.

Chàng hồi nãy sinh ra ý muốn đào tẩu vì nghĩ Ni Huệ Huy sẽ từ từ lôi tù binh trong lòng ra tra xét từng người, lúc đó chàng sẽ không thể nào trốn tránh. Hiện tại lại phát giác ả chỉ quan sát ngoài lồng, thấy tù binh nào đáng hoài nghi thì dùng chân khí ép qua lồng thăm dò, cho nên mới truyền lại tiếng la thảm của kẻ bị thăm dò.

Chàng có thể qua mặt được Ni Huệ Huy không? Chàng nếu phá lồng chạy ra, cách duy nhất để giữ mạng là chém giết ra khỏi Huỳnh Dương, có thể thành công hay không còn chưa biết, nhưng khẳng định sẽ mất đi cơ hội gặp Kỳ Thiên Thiên mà chàng đã hao tâm tổn lực tiến hành.

Bao gồm chính chàng, không ai biết rõ tổn hao tâm lực quá đội sẽ có hậu quả gì, nhưng xem Kỳ Thiên Thiên trải qua một khoảng thời gian dài như vậy mà vẫn chưa hồi phục là biết nghiêm trọng phi thường.

Ý niệm đó mau chóng lướt qua óc chàng, Yến Phi vụt hạ quyết tâm phải đánh một bàn xả lạng.

Chàng lại rút mình cách xa cửa lồng, co về một góc, bắt đầu vận công. Chàng không phải chuẩn bị xuất thủ, mà là muốn chôn kín thần công, che giấu đôi mắt sắc bén của Ni Huệ Huy.

Ni Huệ Huy thấy chung vẫn là người có máu có thịt, bất kể ả tài trí tới cỡ nào, vẫn có nhược điểm của con người. ả hoài nghi mình bỏ đi là kế thanh đông kích tây, cũng chỉ là hoài nghi, ít nhiều gì cũng tin tình báo đó làm ảnh hưởng. ả càng không ngờ tù binh có thể bị tráo đổi, chỉ vì rảnh việc mới không buông tha cho tù binh vào thành dễ dàng. Đối lại mình là Ni Huệ Huy, cũng không thể tin Yến Phi sẽ ngu xuẩn đến mức chui vào lồng sắc kiên cố.

Một tiếng la thảm nữa lại vang lên gần đó, Yến Phi vì đã tản hết chân khí, không có cách nào phán đoán vị trí của tiếng la.

Mất chàng mờ đục, tay chân lều khều, hơi thở từ nhẹ nhàng chuyển sang nặng nề, hiệu quả tốt như vậy, chàng chưa từng nghĩ tới.

Tán công bí pháp này hoàn toàn do chàng tự sáng chế ra lúc cần thiết, quan hệ tới kinh nghiệm chàng từng hai lần tiến vào trạng thái thai tức giả chết.

Dưới tình huống thai tức, khi hô hấp qua mũi miệng chàng đoạn tuyệt, tim đập giảm yếu như không còn, khí kinh mạch tiêu tán không còn tung tích.

Trong quá trình dùng Đan kiếp khu trừ Đan độc cho An Thế Thanh, chàng đã qua An Thế Thanh tiến thêm một bước hiểu rõ thai tức là pháp môn mà Đạo gia tu luyện, làm cho mình hồi phục lại trạng thái Tiên thiên như thai nhi trong người mẹ, khi tình huống như vậy xảy ra, có thể tạm thời tản mát hết chân khí.

Yến Phi đương nhiên không thể tiến vào trạng thái thai tức thật, nếu không hậu quả khó lường. Chàng chỉ có thể giữ mình ở cảnh giới tiến nhập thai tức, nhưng chắc đủ để ứng phó Ni Huệ Huy.

Một cơn mệt tấn công toàn thân, Yến Phi cảm nhận được tư vị của kẻ “phạm nhân”, thân thể không khỏi co cuộn lại, song cước cong gập co rúm.

Thanh âm của Mộ Dung Đức vang bên cạnh lòng: “Đây là tù xa cuối cùng”.

Yến Phi miễn cưỡng mở mắt nhìn, chỉ thấy bóng người mờ mờ bên xe.

Yến Phi căn bản không có cách nào suy nghĩ xem có hiệu suất không, đang có cảm giác mệt mỏi buồn ngủ.

Thanh âm của Ni Huệ Huy cuối cùng vang lên: “Có thể cho chúng đi! Thật kỳ quái! Đây là cơ hội duy nhất để Yến Phi nhập thành, lẽ nào hắn thật đã bỏ đi?”.

Đội tù xa lại khởi hành.

Yến Phi thầm mừng may mắn, liền vận công “sống lại”.

o0o

Một quán trà trong Dạ Oa Tử, Lưu Dụ và an ngồi đối diện ở một góc.

Trong quán ngoại trừ bọn họ ra chỉ có ba bàn có khách, an bình thanh tĩnh.

An Ngọc Tình qua vuông vải dày lắng lắng chăm chú nhìn gã, chợt hỏi: “Lưu huynh sao lại đi Biên Hoang Tập?”.

Lưu Dụ hơi ngạc nhiên, lòng nghĩ lẽ nào đối diện nhau nàng vẫn không biết mình đang mang Tâm bội? Vậy tại sao nàng lại truy thẳng tới Biên Hoang Tập? Lưu Dụ cười khổ: “Ta là tránh họa mà đến đây”.

Gã không giải thích nữa, đối phương cũng không tra cứu cội nguồn.

An Ngọc Tình điềm đạm hỏi: “Ai đã giết chết Phụng Thiện?”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “An tiểu thư đến Biên Hoang Tập hồi nào vậy? Tại sao lại biết rõ tình huống ở Biên Hoang Tập quá vậy?”.

An Ngọc Tình đáp: “Ta đã đến bốn ngày rồi, Lưu huynh sao lại phải hỏi?”.

Lưu Dụ nghe vậy ngơ ngẩn.

Gã đến Biên Hoang Tập chỉ mới hai ngày, nói như vậy, ang chắc sau khi gặp gã ở Quảng Lăng đã lập tức lên đường suốt sáng tối, nếu không không thể nào đến Biên Hoang Tập sớm hơn gã hai ngày.

Thật ra là chuyện gì? Nàng không phải đang truy tầm Tâm bội sao? Tại sao còn rời khỏi Quảng Lăng sớm hơn cả Nhậm Thanh Thị? Hơn nữa xem thần thái của nàng, tựa như không cảm thấy Tâm bội chút nào.

Nhậm Thanh Thị có phải đã gạt mình? Nghĩ kỹ lại không giống vậy, ả không có lý do đem giao cho mình bảo vật trăm phương ngàn kế đoạt được, trừ phi là bị ép bất đắc dĩ.

Nhịn không được hỏi dò: “Nhậm Thanh Thị đã đến Biên Hoang Tập rập?”.

An Ngọc Tình đáp: “Ta tạm thời không để ý tới ả, người vẫn chưa hồi đáp câu hỏi của ta, là ai giết Phụng Thiện?”.

Lưu Dụ vì giấu kín Tâm bội, đối với nàng đã có lòng xấu hổ, càng không muốn che giấu nàng chuyện khác, đáp: “Chiếu theo suy tính của ta, kẻ giết Phụng Thiện chắc là yêu nhân Di Lạc giáo, thậm chí có thể là Trúc Pháp Khánh hay Ni Huệ Huy thân hành xuất thủ, nếu không bằng vào công phu của Phụng Thiện dù sao cũng có bản lĩnh chạy thoát”.

An Ngọc Tình chậm chậm lắc đầu: “Chắc không phải bất cứ một ai trong số bọn họ”.

Lưu Dụ không để phán đoán của nàng trong lòng, thở dài: “An tiểu thư chắc biết Phụng Thiện có thể coi là chiến hữu của ta, đêm đó sau khi gặp tiểu thư ở Quảng Lăng, Phụng Thiện đến tìm ta, hy vọng cùng ta liên thủ chặn đánh Trúc Pháp Khánh ở Biên Hoang Tập”.

An Ngọc Tình ngạc nhiên: “Không ngờ có chuyện đó à, vậy người đến Biên Hoang Tập không phải là tránh họa, mà là hợp tác với Phụng Thiện, cản trở Di Lạc giáo xuống Nam?”.

Lưu Dụ cười khở: “Tránh họa là khoa trương một chút, tránh gió đao sương kiếm thì có, có liên can tới thù hận giữa Tạ gia và Tư Mã Đạo Tử, tranh đấu nội bộ Bắc Phủ binh, An tiểu thư e rằng không có hứng thú lắng nghe”.

An Ngọc Tình gật đầu: “Coi như người không xạo! Bất quá kẻ giết Phụng Thiện khẳng định là người khác, không thể là Trúc Pháp Khánh hay Ni Huệ Huy, họ Trúc còn chưa đến kỳ xuất quan, Ni Huệ Huy chưa đạp chân vào Biên Hoang”.

Lưu Dụ ngây người: “Sao tiểu thư biết?”.

An Ngọc Tình không đáp mà hỏi ngược: “Lưu huynh có biết ta tại sao trên đường đi Biên Hoang Tập lại đặc biệt đến Quảng Lăng gặp người không?”.

Lưu Dụ lòng nghĩ không phải là vì rượt đuổi Nhậm Thanh Thị mới tới Quảng Lăng sao? Đương nhiên không nói ra: “Xin lắng tai nghe!”.

o0o

Đến khi bị nhốt vào tù lao, Yến Phi vẫn tìm không ra cơ hội thoát thân.

Người Yên hiển nhiên coi trọng đám tù binh này vô cùng, lấy đại lao góc nam thành đông Huỳnh Dương làm nơi giam giữ, đèn đuốc sáng choang, hơn trăm lao tốt canh hai bên, lỗ mắt gườm gườm.

Quá trình giao người không một chút cầu thả, mỗi một tù binh đều phải thoát y lục soát, may là Yến Phi đem đồ tùy thân cùng Điệp Luyện Hoa giấu trong rừng cây bên vệ quan đạo, nếu không lúc này chắc phải đau đầu.

Đại lao Huỳnh Dương chắc thiếu đồ tù, vẫn để tù nhân mặc áo cũ, chia ra nhốt vào lao phòng.

Lao phòng của Yến Phi vuông vức chừng hai trượng, không có cửa sổ, trên đỉnh lao có một chấn song sắt cột xích sắt, hẹp đến mức cho dù dẹp bỏ xích sắt cũng không có cách nào chui người ra được.

Lao phòng chỉ có một cánh cửa sắt làm lối ra vào, có lỗ nhìn, còn có nắp đậy chỉ bên ngoài mới có thể mở, lao tốt bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn vào, đám tù phạm lại không nhìn thấy tình huống hành lang ngoài cửa.

Một góc lao phòng có đặt một cái thùng, đại tiện tiểu tiện đều giải quyết bằng nó, điều kiện xấu xa tới cỡ nào có thể tưởng tượng.

Mười hai tù binh chen lấn trong lao phòng hôi hám không có giường chiếu, ai ai cũng lạnh đến phát run, cứ như vậy, e rằng không đến mấy ngày là phải chết lạnh hoặc chết ngột.

Yến Phi ngồi dựa tường, thâm than xui quá.

Người Yên đương nhiên không muốn hành hạ đám người này đến chết, mà đang đập tan ý chí của họ, đến lúc khảo vấn ngày mai sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chàng mò vào vách tường sau lưng, cảm thấy sự cứng chắc của đá hoa cương, lao phòng như vậy, cho dù với năng lực của chàng cũng khó phá vách mà đi, huống hồ chàng căn bản không tính tới làm như vậy.

Tù binh trong lao phòng đã yên ổn lại, bắt đầu dùng tiếng Đê nói chuyện, giúp cho Yến Phi biết bọn họ là Đê binh bị bắt.

Đế quốc Đê Tần tuy đã sụp đổ, nhưng thế lực tàn dư vẫn còn ở Quan Trung, có thể điều tra tình huống Quan nội từ bọn họ, đối với Mộ Dung Thùy đương nhiên rất trọng yếu.

Chàng làm sao để thoát thân? Yến Phi đang nật óc, vẫn không tìm ra cách hay.

Phương sách cấp thấp đương nhiên là thừa cơ lúc bị bắt đi thẩm vấn phá cũi, nhưng cũng vì vậy mà bộc lộ hành tung.

Một cách khác là bằng vào chân kinh siêu trác từ mặt này mở khóa cửa sắt, bất quá có thể làm được hay không còn chưa nắm chắc, hơn nữa cần trước hết làm đám tù binh trong phòng hôn mê, khó nhất là làm sao mở cửa đi ra mà không làm kinh động đến Yên binh canh gác lao phòng.

Đang nghĩ ngợi, chợt cảm thấy không khí hơi lạ.

Ngước đầu dậy, mười một bạn tù đều tụ lại một bên, ai ai mục quang cũng chăm chăm nhìn chàng.

Yến Phi lòng kêu không hay, tuy chàng hiểu sơ tiếng Đê, lại này giờ không lưu tâm đến bọn họ nói gì, hiện tại tuy nghĩ tới bọn họ chắc đàm luận về người xa lạ mình đây, lại có hơi căng đã muộn.

Yến Phi chìa tay tỏ vẻ bất lực.

Một tù binh trong số hỏi: "Người là ai?".

Yến Phi thầm thở dài một hơi, biết mình chỉ cần mở miệng nói một câu sẽ để cho đối phương biết mình không phải là người Đê, duy chỉ còn nước chui đầu giữa hai gối không lý gì tới bọn họ.

Chợt có người nói tiếng Đê: “Hắn là gian tế! Là Yên tặc phái đến nghe lén bọn ta nói chuyện”.

Yến Phi lòng biết hỏng rồi, đang định tiên phát chế nhân, khiến bọn họ không có cách kinh động lũ lao tốt, lại chợt động lòng, nghĩ đến có lẽ có cách hay mạo hiểm một ván thoát thân.

Ý niệm vừa hiện, mười mấy tù binh kia đã như sói như cọp phóng tới, vùng quyền tung cước nhất tề.

Yến Phi lòng kêu hay quá, hoàn toàn không hoàn thủ, dùng tiếng Đê la gào cứu mạng, lại phát ra tiếng rú thảm thiết chấn động nhà lao.

Ngoài lao phòng vang lên tiếng hò hét.

Yến Phi cố giữ mấy chỗ yếu hại, lằng lẳng không ngừng, lòng biết đã kinh động đến lao tốt, đại kế thoát thân của chàng có thể thực hành được.

“Bình!”.

Cửa lao mở ra, bảy tám tên lao tốt xông vào, sau khi xua đuổi đám người Đê vây đánh Yến Phi, phát giác Yến Phi nằm dài dưới đất, không ngồi dậy nổi.

Một tên lao tốt thò tay dò trước mũi Yến Phi, dùng tiếng Tiên Ti thóa mạ: “Đồ bỏ vô dụng, đứt hơi rồi”.

oOo

An Ngọc Tình qua khăn che mặt ngưng thị nhìn Lưu Dụ, điềm đạm thốt: “Ở Kiến Khang ta có gặp qua Chỉ Độn đại sư, ông ta nói Lưu huynh ngươi có lẽ là người duy nhất có bản lĩnh giúp Phật môn tránh qua họa hiệp”.

Lưu Dụ ngậy người: “Lão nhân gia người quá đề cao ta rồi”.

An Ngọc Tình thốt: “Ông ta không phải đề cao ngươi, mà là tín nhiệm Tạ An”.

Lưu Dụ cười khổ: “An tiểu thư nếu biết tình huống trước mắt của ta, chắc biết ta còn khổ mà tự lo cho mình”.

An Ngọc Tình thốt: “Ngươi không phải rất sáng láng ở Biên Hoang Tập sao? Sống trong tổng đàn Đại Giang bang, Biên Hoang đệ nhất cao thủ Yến Phi là hảo bằng hữu của ngươi, ở Biên Hoang Tập ai dám không nể mặt ngươi chứ?”.

Lưu Dụ gật đầu: “Ở đây lối sống của ta quả không tệ, nhưng nếu rời khỏi Biên Hoang Tập, ta lại phải trông cậy vào người khác bảo vệ cái mạng quèn này mới xong”.

An Ngọc Tình thốt: “Chỉ cần người có thể ngăn trở Trúc Pháp Khánh đến Kiến Khang, đã có thể không phụ kỳ vọng của Chi Độn đại sư với người”.

Lưu Dụ nói: “Nhưng tiểu thư chẳng phải có nói kẻ giết Phụng Thiện khẳng định không phải là Trúc Pháp Khánh hay Ni Huệ Huy đó sao?”.

An Ngọc Tình thốt: “Tuyệt không phải một trong số bọn họ, nhưng ít nhiều gì cũng có chút quan hệ với Di Lặc giáo, người đoán là ai?”.

Lưu Dụ lắc đầu: “Thật không thể đoán được, làm cho ta bối rối luôn”.

Lại ngạc nhiên nói: “Tiểu thư bằng vào cái gì mà nhận định kẻ giết Phụng Thiện có quan hệ với Di Lặc giáo? Người của Thiên Sư đạo cũng nên hiềm nghi mà”.

An Ngọc Tình đáp: “Ta từ chỗ hung thủ đem thi thể Phụng Thiện thị chúng mà đoán ra, rõ ràng là nhắm vào mối quan hệ người với Phụng Thiện liên thủ đối phó Di Lặc giáo. Nếu không giết hẳn là được rồi, đâu cần thi tử với người, hơn nữa là thăm dò sức ảnh hưởng của người ở Biên Hoang Tập”.

Lưu Dụ lập tức nể trọng tài trí của nàng: “Đúng! Nếu là người có quan hệ với Di Lặc giáo, vậy là ai? Làm như vậy không phải đã thảo kinh xà sao? Đối với Di Lặc giáo có lợi ích gì? Hiện tại Biên Hoang Tập ai ai cũng đề cao cảnh giác như vậy, Di Lặc giáo có muốn đối phó bất cứ một ai cũng khó gặp bội”.

An Ngọc Tình thốt: “Chuyện gấp rút trước mắt đối với Trúc Pháp Khánh là đến Kiến Khang đứng vững, rồi rải rắc Di Lặc giáo khắp phương Nam. Y khẳng định có dã tâm đối với Biên Hoang Tập, lại cũng biết rõ hình thế hiện tại của Biên Hoang Tập tuyệt không cho phép ngoại lực xâm nhập. Cho nên kẻ giết Phụng Thiện nhất định có động cơ bọn ta dò xét không ra, không rõ được điểm này, các người sẽ vì đoán sai chứng mà cầm sai thuốc”.

Lưu Dụ trầm ngâm một hồi, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Sự chỉ điểm của tiểu thư, ta cảm kích vô cùng. Nhưng lại muốn mạo muội hỏi một câu, tại sao tiểu thư quan tâm đến chuyện này như vậy?”.

An Ngọc Tình im lặng một hồi, sau đó khe khẽ thở dài, từ từ đáp: “Bởi Thiên Địa bội đã lọt vào tay Trúc Pháp Khánh”.

Lưu Dụ giật nảy mình: “Sao lại có thể được? Lẽ nào người đoạt Thiên Địa bội từ tay ta và Yến Phi không phải là lệnh tôn?”.

An Ngọc Tình điềm đạm thốt: “Người nhìn thấy Thiên Địa bội lọt vào tay cha ta sao?”.

Lưu Dụ hồi tưởng lại tình huống lúc đó, Yến Phi quăng Thiên Địa bội ra ngoài rừng, dụ An Thế Thanh đuổi theo, tiếp đó ngoài rừng truyên lại tiếng bọn An Thế Thanh và Khất Phục Quốc Nhân đánh nhau, quả không tận mắt chứng kiến An Thế Thanh đoạt đi Thiên Địa bội”.

An Ngọc Tình thốt: “Cha đánh lui Khất Phục Quốc Nhân, tìm quanh đó vẫn không có cách nào kiếm ra Thiên Địa bội, lại phát giác dưới đất có một trảng hạt màu đỏ tím, nhận ra vật đó của Trúc Pháp Khánh, cũng chỉ có thân thủ của Trúc Pháp Khánh mới có thể giành lấy cơ hội, khiến cho cha ta cũng không cảm thấy y đã đắc lợi ngư ông”.

Lưu Dụ có nằm mộng cũng không ngờ chuyện lại khúc mắc như vậy, liền nói không nên lời.

Nghĩ đến An Ngọc Tình sở dĩ cảm ứng không được Tâm bội mình đeo đều là vì không có Thiên Địa bội tùy thân.

An Ngọc Tình thốt: “Ta đến Biên Hoang Tập là muốn tìm Yến Phi giúp đỡ, nào ngờ hắn không có mặt ở Biên Hoang Tập”.

Lưu Dụ hỏi: “Tiểu thư có gì cần ta giúp không?”.

An Ngọc Tình đáp: “Để ta thay thế Phụng Thiện thì sao? Người muốn cản trở Trúc Pháp Khánh đến Kiến Khang, còn ta muốn lấy lại Thiên Địa bội. Sau khi có Thiên Địa bội, ta tự có phương pháp tìm Tâm bội về. Phương diện này không cần người lo tới”.

Lưu Dụ trầm nghĩ nếu người được Thiên Địa bội, người đầu tiên người muốn tìm khẳng định là Lưu Dụ ta.

Gã đáp: “Bọn ta hợp tác làm sao?”.

- o O o -